

Arrest

nr. 186 164 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op 1 januari 1991 in het dorp Kande Tadadin, district Nowshera, provincie Khyber Pakhtunwkwa (KPK), en heeft u de Pakistaanse nationaliteit. U bent soenniet van geloof en Pashtoen van origine. U bent nooit naar school geweest. U werkte als arbeider in de bouw. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

Enkele jaren geleden werd u verliefd op een meisje dat Asma heette. U belde elkaar om de dag en wilde trouwen. Haar vader verzette zich echter ondanks herhaalde vragen van de kant van uw familie omdat zij al aan iemand anders beloofd was. Op haar vraag besloot u om samen weg te lopen naar Ormar

Payan. Terwijl u daar verbleef vroeg uw vader u om terug te komen omdat haar vader intussen toch akkoord zou gaan met een huwelijk. U keerde terug naar het dorp maar haar vader was nog steeds niet akkoord. U rende samen een tweede keer weg naar Ormar Payan. Intussen waren onderhandelingen bezig door de jirga van het dorp die probeerde te bemiddelen. U kreeg een laatste kans en ging terug naar het dorp. Echter kort daarna vermoordde haar familie Asma. U werd hiervan beschuldigd door haar vader die een klacht neerlegde bij de politie. Daarop besloot u om Pakistan te verlaten. Op 14 november verliet u illegaal uw land en reisde overland via Iran en Turkije naar Europa. U kwam aan in België op 23 december 2015 en vroeg asiel op 6 januari 2016.

U vraagt asiel omdat u vreest dat uw leven bij een eventuele terugkeer naar Pakistan in gevaar is en dat u zou bestraft worden voor iets dat u niet heeft gedaan.

Uw familie heeft daarna het dorp verlaten en woont nu in het buurdorp Alibek waar uw tante van moederszijde woont.

In het kader van uw asielaanvraag legde u volgende originele stukken neer: een identiteitskaart, een First Information Report (FIR), twee brieven van de Council, een enveloppe, en kopies van de identiteitskaarten van uw ouders.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Uw verklaringen over deze verboden relatie zijn geenszins geloofwaardig. Zo kan u noch op overtuigende wijze spreken over deze vrouw, noch over uw onderlinge band, noch over de dramatische gevolgen die er het gevolg van zouden zijn geweest. Bijgevolg kan het CGVS ook geen enkel geloof hechten aan uw bewering dat u beschuldigd zou zijn geweest van haar moord omdat u samen zou zijn weggelopen. Het CGVS heeft u met name uitgebreid bevraagd over de manier waarop u elkaar leerde kennen, over de aard van uw telefoongesprekken en over wat voor iemand uw vriendin was. Daarbij valt op hoe summier, vaag, ontwijkend en weinig doorleefd uw verklaringen zijn. Zo gebruikt u nooit haar naam terwijl u over haar spreekt, maar steeds 'het meisje'. Zelfs wanneer het CGVS u hierop wijst, vermeldt u eenmaal haar naam, maar daarna nooit weer. Verder stapt u opvallend kort over haar dood heen: u vermeldt dat haar vader of broer haar zou hebben vermoord, maar weet verder niets te zeggen over haar begrafenis, over wat dit met u deed, kortom van enig rouwproces maakt u geen enkele spontane en doorleefde melding. Dit is verbazingwekkend, aangezien u verklaarde dat u beide van elkaar hield uit de grond van uw hart en dat u uw leven samen wilde doorbrengen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Wanneer het CGVS u vraagt wat u nog allemaal besprak, kan u hier niets aan toevoegen. Bij enig aandringen verklaart u dat ze eigenlijk niet veel kon vertellen aan de telefoon omdat ze moest opletten voor haar familie. Dit is vreemd, u had daarvoor immers net verklaard dat u elkaar gedurende 2 jaar ongeveer elke 2 dagen belde. Het is redelijk om te verwachten dat u elkaar in een dergelijke situatie al goed had leren kennen, dat u elkaar bijvoorbeeld vertelde over dagelijkse gebeurtenissen, over uw families, over uw dromen, etc. Nochtans kan u niets van dit alles aanhalen. U kan niet eens (een deel van) haar telefoonnummer herhalen (p. 8), terwijl dit alles zich minder dan een jaar eerder heeft afgespeeld. Op vraag of het de gewoonte is in uw dorp dat meisjes en jongens met elkaar op straat spreken en telefoonnummers uitwisselen, bevestigt u dat dit normaal is (p. 8). Wanneer het CGVS u vervolgens vraagt hoe u elkaar kon ontmoeten, gooit u het over een andere boeg: nee het zou niet kunnen en het moest in het geheim en enkel telefonisch. De tweede keer dat u elkaar in den lijve zag zou immers pas met de vlucht zijn geweest. Dit alles klinkt bijzonder ongeloofwaardig. Dat een meisje haar reputatie zo op het spel zou zetten in een gemeenschap waar mannen en vrouwen gescheiden leven en het woord van de vader en de gemeenschap van doorslaggevend belang is voor iemand die ze amper kent is hoogst onwaarschijnlijk, zeker aangezien u er niet in slaagt om uw diepe verbondenheid ook maar enigszins geloofwaardig te maken. Verder gevraagd naar haar uiterlijk en haar karakter blijft u onduidelijk: ze droeg immers een burqa.

Het lijkt opnieuw bijzonder weinig aannemelijk dat een bedekte vrouw haar gezicht in het openbaar zomaar zou tonen en haar telefoonnummer zou tonen aan een jongen die ze niet eens kent. Hoe uw relatie precies gestart is blijft ook in het midden. U kan haar uiterlijk niet beter beschrijven dan dat ze

een mooi gezicht had (p. 10). Ook dit evidente en stereotiepe antwoord kan geenszins voldoen. Over haar karakter weet u evenmin substantiële zaken te vertellen: ze zou gewoontjes zijn geweest. Verder kan u niet eens bij benadering aangeven op welk moment in uw relatie en met welke woorden u haar ten huwelijk heeft gevraagd. Gezien het belang van dit moment is dit erg vreemd. Kortom, telkens het CGVS u op een open manier vraagt om uitgebreider in te gaan op te vragen omdat het belangrijk is om een levendig beeld te krijgen van de vermeende gebeurtenissen en hun timing, draait u de rollen om en vraagt u het CGVS om nog specifieke vragen (p. 11). Dit kan niet de bedoeling zijn: als het inderdaad om uw levensverhaal gaat, moet u spontaan kunnen vertellen zonder dat u de woorden in de mond worden gelegd. U slaagt hier op geen enkel moment in.

Dat deze relatie verzonnen is blijkt verder uit uw incoherente vluchtrelaas. Zo zijn met name de omstandigheden waarop u naar het andere dorp vlucht bijzonder vaag. Gevraagd naar de betrokkenheid van uw vrienden daar kan u enkel zeggen dat u onderdak vroeg en dat zij vonden dat u moest trouwen. Het is dus niet duidelijk waarom zij u dus zouden helpen om uw ouders autoriteit te ondergraven. U kan evenmin duidelijk aangeven wat u eigenlijk verwachtte van deze vlucht (pp. 6-7). U zegt dat u wilde trouwen en een oplossing wilde. Nochtans wanneer het CGVS u vraagt hoe u dat wilde bereiken als u hiervoor het akkoord van uw ouders wilde, kan u geen bevredigend antwoord vinden. U herhaalt slechts dat u wegliep om te kunnen trouwen maar wel met de nodige toestemming (p. 10). Wanneer het CGVS u confronteert met de vraag of het dan wel een goed idee is om een tweede keer samen weg te lopen, nadat u zich een eerste keer de woede van de familie op de hals had gehaald, kan u evenmin duidelijk aangeven wat u hier dan mee wilde bereiken. Daarbij is het trouwens weinig aannemelijk dat deze familie zomaar akkoord zou gaan om een ongetrouwd koppel te blijven herbergen terwijl de familie thuis de situatie sterk veroordeelt.

Zo kan u evenmin duidelijk aangeven op welk moment de jirga betrokken geraakte. Aanvankelijk beweert u dat dit is op het moment van uw tweede vlucht. Nochtans wanneer het CGVS verder vraagt naar hun rol, raakt u in de war en beweert u dat u al zoveel heeft meegemaakt dat u het eigenlijk allemaal niet zo goed meer weet (p. 12). Ook dit antwoord kan niet voldoen: de tussenkomst van de jirga had een belangrijk doel, en u moet het onderscheid kunnen maken of het bij wijze van voorbeeld tussenkwam omwille van de verboden relatie, of omwille van het vermeende weglopen of omwille de dood van het meisje. Daarbij valt op dat u niet kan aangeven wat de raad eigenlijk zou hebben beslist. U verklaart dat de council brief een uitloper is van de jirga. U meent dat deze u in het ongelijk stelt, dat de vader van het meisje moest beslissen over uw lot, namelijk u "doden of iets anders". Op vraag naar de reactie van uw ouders weet u slechts te zeggen dat ze oud zijn en daar niet echt iets over kunnen zeggen (p. 12). Dat uw ouders neutraal zouden zijn in een dergelijke kwestie is ronduit ongeloofwaardig, u beweert immers dat zij de relatie steunden. Hoe dan ook, bij vertaling van de brief van de council blijkt net het tegendeel: het betreft een steunbrief die uw problemen bevestigt (p. 13). Bij confrontatie hiermee haalt u aan dat u ongeletterd bent en vele problemen had waardoor u de inhoud niet kon (laten) nagaan (p. 11). Deze uitleg is onvoldoende: het is uw eigen verantwoordelijkheid om ervoor te zorgen te weten wat de betekenis is van de documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag. Uw tegenwerping dat het stuk in het Urdu werd opgemaakt is daarom naast de kwestie. Overigens blijkt uit de vertaling dat deze tekst buitengewoon vaag is: het moment van het vermeende probleem komt er bijvoorbeeld niet in voor, de identiteit moordenaar van het meisje wordt niet genoemd, noch de reden waarom de vader niet akkoord zou zijn gegaan met de relatie. Het betreft trouwens geen beslissing die totstandkwam na een beraad maar puur een gesolliciteerde en symathiserende tekst, duidelijk bestemd voor de Belgische asielinstanties. Kortom dat u geen idee heeft van de correcte inhoud ervan is een duidelijke indicatie dat het om een vervalst document gaat.

Bij dit alles komt dat u geen duidelijke toelichting kunt geven bij de FIR (p. 13). U verklaart dat u geen details kan geven over de inhoud ervan. U weet ook niets te zeggen over enige follow-up ervan, met name over verder onderzoek. Nochtans de eventuele gevolgen die ervan uitgaan zouden centraal moeten staan bij de evaluatie van uw actuele vrees. De politie zou uw familie hebben lastiggevallen en uw vader en broer kortstondig hebben gearresteerd. Als dit zo zou zijn, zou u bijkomende documenten moeten kunnen neerleggen van politie of rechtbank, zeker gezien uw bewering dat uw broer een advocaat onder de arm zou hebben genomen. Nochtans is dit niet het geval. Gevraagd naar meer specifieke aanvullingen beweert u dat de politie u in het geheim zoekt.

Gevraagd naar uitleg over deze vreemde bewering, verklaart u dat men niet meer in het dorp mag wonen nadat men iets heeft fout gedaan (p. 13). Uw voortdurende verwarde en vage verklaringen versterken de indruk van een verzonnen relaas verder.

Vervolgens is het ongeloofwaardig dat uw familie om deze reden moest verhuizen (pp. 4-5). Zo is het al vreemd dat ze naar het dorp ernaast verhuisden (op 10 minuten afstand), terwijl verder nog veel naaste verwanten wel konden blijven in uw eigen dorp. Dat de politie hen daar niet heel gemakkelijk zou kunnen vinden is al even ongeloofwaardig. Gevraagd naar de manier waarop uw familie op de hoogte blijft, verklaart u via mensen van het dorp. Wanneer het CGVS aandringt op specifieke namen, weet u plots niet meer over wie het gaat. Overigens legt u geen enkel geloofwaardig stuk neer waaruit zou blijken dat de politie op zoek zou zijn naar uw familieleden.

Voor wat betreft de documenten die u neerlegt stelt het CGVS vast dat een FIR en een Council brief uw ongeloofwaardige verklaringen niet kunnen rechtzetten. Immers in het kader van een asielaanvraag is het van belang dat u helder kan weergeven wat de aard van uw probleem is, hetgeen in casu niet gebeurd is. Zoals ook blijkt uit de informatie in bijlage, is het heel gemakkelijk om allerlei vervalste stukken te bekomen in Pakistan. U beweert wel dat uw broer ze via een advocaat bekam van de rechtbank (p. 6), maar de FIR bevat geen dergelijke gecertificeerde stempels. Kortom, het CGVS stelt de authenticiteit van de stukken die uw relaas zouden moeten ondersteunen sterk in vraag.

Tenslotte wijst het CGVS er op dat u op geen enkele manier uw reisweg aantoont en dat hierdoor ook het moment van uw vertrek naar Europa niet vaststaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de **subsidiäre beschermingsstatus** toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in **Khyber Agency**, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen.

Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is

daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 oktober 2016 in een eerste middel een schending aan van "artikel 48/3 en 48/4 Vw in samenlezing met artikel 48/5 par 1, 2 en 3 lid 2 Vw en artikel 48/7 Vw en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen en artikel 17 lid 1 en artikel 27 van het KB 11 juli 2003 tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het CGVS en artikel 3 EVRM".

Verzoeker betwist met klem dat zijn relaas niet geloofwaardig zou zijn en weerlegt in het verzoekschrift de argumenten van het CGVS. Waar verweerder meende dat verzoeker niet op overtuigende wijze kon spreken over zijn geliefde, noch over hun band, noch over de dramatische gevolgen, voert verzoeker aan dat hij nooit heeft leren praten over zijn gevoelens. Hij meent dat de vragen tijdens het gehoor "dan ook vanuit een Westers vizier gesteld" werden. "De ambtenaar gaat ervan uit dat verzoeker zou kunnen vertellen over de verliefdheid en de relatie zoals dat alhier in het Westen gebeurt", wat niet geldt "in een maatschappij waar vrouwen en mannen totaal van elkaar gescheiden leven". Verzoeker voert voorts aan dat verliefde mensen "de meest ongelooflijke dingen doen" en dat het "heel goed mogelijk [is] dat het meisje haar reputatie op het spel zet voor verzoeker". Waar verzoeker het telefoonnummer van zijn geliefde niet volledig vanbuiten kende, geeft hij aan dat dit zich in het telefoontoestel bevindt en hij het dus niet hoefde te memoriseren. Aangaande het rouwproces om zijn geliefde, haalt verzoeker opnieuw aan niet geleerd te hebben hoe zijn gevoelens te uiten. Verzoeker stelt voorts dat hij niet geschoold en analfabeet is en daarom niet spontaan kan vertellen.

Aangaande de vaststelling van verweerder dat de relatie verzonnen is omdat dit zou blijken uit verzoekers incoherent vluchtrelaas, verduidelijkt verzoeker dat hij dacht dat "dat bij het weglopen de vader van het meisje wel zou bijdraaien". De brief van de council bevestigt dat de vader van Asma zijn toestemming had gegeven, "doch dit bleek later toch niet zo te zijn en heeft hij zijn dochter vermoord en de schuld op verzoeker gestoken". Verzoeker is voorts van oordeel dat "De vraag of het weglopen een goed idee was of niet is in een huidige stadium van verliefdheid een zinloze vraag. Zowel verzoeker als Asma zijn verliefd en doen hierdoor irrationele zaken die ze nooit zouden gedaan hebben mochten ze een nuchtere kijk hebben gehad op de realiteit".

Waar verweerder geen geloof hecht aan de brief van de council, merkt verzoeker op dat hij ongeletterd is en dat het gemakkelijk is om te stellen dat de brief een gesolliciteerd karakter heeft. Verzoeker meent eveneens dat "door het feit dat de brief te weinig details bevat, faalt het CGVS om aan te tonen dat de brief een gesolliciteerd karakter heeft om de asielinstantie te misleiden". Verzoeker voert voorts aan dat verweerder het bestaan van de FIR volledig miskent. Hij stelt bovendien dat het "minste dat er dan mag worden verwacht is dat de volledige FIR wordt vertaald en niet enkele allen het bovenste gedeelte."

Verzoeker verwijst naar "de recente arrest zoals *Said v Nederland*, *RC v Zweden*, *MSS v België en Griekenland*, *Sing v Belgium*. In het arrest *RC vs Zweden* in paragraaf 50 wordt de volgende oplossing aangebracht: *In principle, the applicant has to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to article 3. Where such evidence is adduced, it is for the government to dispel any doubt about it.*" Hij voert in dit verband aan dat "Verzoeker bewijzen aangebracht heeft (zie brief council, Fir's,...) zodoende is het nu

aan het CGVS to dispel any doubts about it. Verzoeker stelt vast dat to dispel er niet in bestaat door te stellen dat de brief een gesolliciteerd karakter heeft, de Fir die niet vertaald is een valse fir is,.. dat is onvoldoende is om 'to dispel any doubt about it'." Verzoeker meent dat verweerder "er zich dan ook veel te gemakkelijk vanaf maakt met een dergelijke argumentatie" en dat deze niet deugdelijk motiveert. "Conform artikel 4 par. 1 kwalificatie richtlijn 2004/38/EG in samenlezing met het arrest RC vs ZWEDEN is het aan het commissariaat generaal om dit wel degelijk te bewijzen alvorens zij kan zeggen dat het geen familieleden zouden betreffen." Verzoeker stelt voorts dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er een onderzoek werd gevoerd naar het al dan niet echt zijn van de FIR en dat verweerder een echtheidsprocedure dient uit te voeren. Volgens verzoeker bestaat derhalve de vrees in hoofde van verzoeker dat hij beschuldigd zal worden van de moord op zijn verloofde. Hij voert aan dat veroordeeld worden voor een misdrijf die verzoeker niet begaan heeft, een behandeling is in strijd met artikel 3 EVRM.

Verzoeker stelt vast dat tijdens het interview van 29 augustus 2016 hem er niet werd op gewezen dat de FIR geen gecertificeerde stempels bevat. Artikel 17 par. 2 stelt: *Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de eerder door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen zijn reactie hierop te noteren.* Verzoeker meent dat *"Indien verweerder dit element wenst te gebruiken dient zij dit niet neer te schrijven in de bestreden beslissing doch had zij verzoeker hiermee moeten confronteren, indien zij dat pas vaststelt na het interview dient zij verzoeker opnieuw uit te nodigen voor een tweede verhoor om hem hierover te interpellieren"*. Hij is dan ook van oordeel dat hij door deze werkwijze een aanleg verliest.

Vervolgens klaagt verzoeker aan dat verweerder de *"vragen niet heeft aangepast aan de specifieke omstandigheden van verzoeker zoals bepaald in artikel 27 KB CGVS en zoals bepaald in artikel 48/5 par. 3 lid 2."* Verweerder zou geen rekening gehouden hebben met de verliefdheid die ertoe geleid heeft dat verzoeker en zijn geliefde irrationele handelingen stelden, noch met verzoekers cultuur waar niet wordt gesproken over gevoelens en dergelijke.

Verzoeker overloopt de voorwaarden om internationale bescherming te verkrijgen en herhaalt hierbij elementen uit zijn asielrelaas. Hij stelt te vrezen gestraft te worden voor de moord op Asma, dat hij gezocht wordt door de corrupte (zie informatie in het administratief dossier) wethandavingsdiensten ingevolge de klacht van Asma's vader, dat hij behoort tot een sociale groep en wenst te huwen en een gezin te stichten overeenkomstig artikelen 12 en 8 EVRM en dat hij geen bescherming krijgt van zijn eigen autoriteiten. Hij concludeert te voldoen aan *"de definitie zoals bepaald in artikel 1 A van de conventie van Geneve en zoals nader bepaald in de artikel 48/3 en artikel 48/5 Vw"*.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *"artikel 48/4 par. 1 en par. 2 c) Vw in samenlezing met artikel 15 richtlijn 2004/83/EG juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"*.

Verzoeker stelt dat verweerder het onderdeel *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van internationaal of binnenlands gewapend conflict"* niet heeft onderzocht en dat het *"bezwaarlijk is te nemen dat enkele verwijzen naar artikel 48/4 Vw als een voldoende juridische motivering kan doorgaan"*.

Voorts voert verzoeker aan dat het administratief dossier *"GEEN 'actuele' en uit 'verschillende bronnen afkomstige' informatie over de algemene toestand in PAKISTAN"* bevat. Evenmin werd volgens verzoeker informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de FATA regio aan het administratief dossier toegevoegd.

Er wordt gevraagd het statuut van vluchteling toe te kennen aan verzoeker, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing van verweerder te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan *in casu* niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. Verzoeker stelt bij een terugkeer naar Pakistan voor zijn leven te vrezen en onterecht bestraft te worden voor de moord op zijn geliefde. De Raad hecht echter geen geloof aan de verklaringen van verzoeker.

2.5. Vooreerst kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoeker oppervlakkige en ondoorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn geliefde, hun eerste ontmoeting, de daaropvolgende telefoongesprekken, zijn huwelijksaanzoek en haar dood. Zo vernoemt verzoeker de naam van zijn geliefde tijdens het CGVS-gehoor niet, maar spreekt hij louter over "*het meisje*" (gehoorverslag van het CGVS van 29 augustus 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 7). Zelfs nadat verzoeker er door verweerder op attent gemaakt wordt dat hij haar naam nog geen enkele keer vernoemd heeft (CGVS-verslag, p. 8), blijft verzoeker op één keer na zijn vermeende geliefde "*het meisje*" noemen (CGVS-verslag, p. 9, 11, 12, 13). Gevraagd naar haar familienaam antwoordt verzoeker "*Enkel Asma (...) De enige info die ik heb ik ouders naam, Iftikhar vader en moeder Safya.*" (CGVS-verslag, p. 8). Gevraagd naar haar uiterlijk en karakter, stelde hij "*Wat kan ik zeggen, ze droeg een burqa, ze coverde haarzelf, ze ging naar school, ook koranlessen, ze was simpel (...) Ik denk even groot dan ik, of een beetje kleiner. Ze had een 'nice look'. (...) Heel mooi gezicht*" (CGVS-verslag, p. 10).

Aangaande de vermeende telefoongesprekken die verzoeker en zijn geliefde elke twee dagen, twee jaar lang onderhielden, verklaarde verzoeker "*Als je verliefd bent spreek je over die dingen van verliefd zijn enzo (...) Ik kan voorbeeld geven, ze zegt dat ze uit de bodem van mijn hart van mij hield, en ik zei hetzelfde (...) Zoals ik al zei, dat weet ik niet meer, want ik had veel problemen, ook onderweg naar hier, ik weet niet meer alles vanbuiten, maar ik weet nog de romantische woorden die ze zei, ze hield van mij*

uit de grond van haar hart en wilde met mij trouwen (...) Ze sprak niet veel over de telefoon, was bang van haar familie" (CGVS-verslag, p. 9). Gevraagd wanneer verzoeker zijn geliefde ten huwelijk vroeg, antwoordde verzoeker *"Dat weet ik niet meer"* (CGVS-verslag, p. 8). Ook wanneer door de *"protection officer"* wordt doorgevraagd, geeft verzoeker aan *"Ik ben onopgeleid, dat kan ik niet weten (...) Stilte (...) Ik had veel problemen ik kan het mij niet herinner"*. (CGVS-verslag, p. 8). Het is niet aanvaardbaar dat verzoeker, die beweert dat hun relatie twee jaar duurde, dergelijke vage verklaringen aflegt aangaande zijn geliefde en hun gesprekken. Indien verzoeker meent dat de vragen te Westers waren, dan komt het hem toe volgens zijn mogelijkheden zijn relatie aan te tonen. Er werden tijdens het CGVS-gehoor voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven toevoegingen te doen die toelieten de waarachtigheid van een relatie aannemelijk te maken. Geenszins kan verzoeker beweren dat zijn herkomst uit een niet-westers land en zijn profiel hem ontslaan van zijn medewerkingsplicht en de bewijslast die op hem rust. Derhalve maakt verzoeker zijn beweerde verboden relatie, waarop overigens zijn vluchtmotieven gestoeld zijn, niet aannemelijk.

2.6. Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen aangaande hun eerste ontmoeting. Zo stelde hij dat hij *"[haar] ontmoette omdat ze elke dag naar school ging, ze was geen verwante maar een buur, we begonnen te praten, en wisselden gsm nummers uit"* (CGVS-verslag, p. 8), dat het normaal is dat jongens en meisjes elkaar zo ontmoeten in het dorp (CGVS-verslag, p. 8) en dat het meisje zich reeds bij hun eerste ontmoeting aan hem getoond zou hebben (CGVS-verslag, p. 10-11). Verzoekers oppervlakkige verklaringen over de eerste ontmoeting met zijn geliefde zijn geheel onverzoenbaar met de gebruiken die volgens hem gelden in zijn maatschappij. Immers indien een bedekte vrouw haar gezicht in het openbaar toont aan een vreemde man, en hem haar telefoonnummer geeft daar waar verzoeker zelf in het verzoekschrift aanvoert dat *"mannen en vrouwen totaal van elkaar gescheiden leven"* dan kan minstens verwacht worden dat verzoeker in de loop van de 2 jaren die hij met haar sprak hierover meer kan vertellen. Dit is niet het geval en verzoeker blijft bij oppervlakkige beweringen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.7. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat de vragen vanuit een Westers vizier gesteld werden en verzoeker nooit heeft leren praten over zijn gevoelens, merkt de Raad op dat vragen zoals *"Wat was haar telefoonnummer?"* (CGVS-verslag, p. 8), *"Wanneer vroeg u haar voor het eerst ten huwelijk?"* (CGVS-verslag, p. 8), *"Herinnert u zich haar naam, noch geen enkele keer genoemd?"* (CGVS-verslag, p. 8), *"Kan u vertellen over hoe vaak u sprak, waarover u sprak, hoe u ertoe kwam om weg te lopen?"* (CGVS-verslag, p. 9), *"Wat kan u zeggen over haar uiterlijk, over haar karakter, u kende haar 2 jaar, dus mag uitgebreid?"* (CGVS-verslag, p. 10), bezwaarlijk naar verzoekers gevoelens peilen. Meer nog, uit voorgaande blijkt dat er louter naar (persoons)beschrijvingen en gebeurtenissen gevraagd wordt, wat verzoeker net de mogelijkheid biedt zijn relatie aannemelijk te maken, *quod non*. Bovenstaande vaststellingen blijven derhalve overeind.

Hoewel de uitleg dat verzoeker en zijn geliefde ten gevolge van hun verliefdheid *"irrationele zaken [deden] die ze nooit zouden gedaan hebben mochten ze een nuchtere kijk hebben gehad op de realiteit"*, op zich en losstaand van andere verklaringen, niet onmogelijk is, verklaart dit niet waarom kan toelichten hoe de feiten zich hebben voorgedaan. Zo blijkt uit zijn verklaringen dat de beslissingen om weg te vluchten naar Ormar Payan geenszins weloverwogen waren. Verzoeker verklaarde eerst dat het zijn plan was om te trouwen in het andere dorp, om meteen daarna te stellen dat hij niet wilde trouwen zonder toestemming (CGVS-verslag, p. 10). Gevraagd naar zijn uiteindelijk plan, antwoordde verzoeker kort *"Vader niet akkoord. Dus naar ander dorp."* (CGVS-verslag, p. 10). Gezien de reputatie van verzoekers geliefde met deze vlucht op het spel stond, is het niet geloofwaardig dat zij samen op dergelijke onbezonnen wijze tot tweemaal toe het dorp ontvluchtten. Ook kan verzoeker niet aangeven hoe lang zij nog in het dorp gebleven zijn, vooraleer zij een tweede keer weggevlucht zijn, *"Ik kan het niet zeggen, ik kan het niet verzinnen (...) ik kan het niet zeggen hoelang"* (CGVS-verslag, p. 11). Ook verklaart dit niet waarom verzoeker niet kan toelichten op welk moment de jirga betrokken raakte *"Ik weet niet meer, ik weet het niet meer, ik ben niet opgeleid."* (CGVS-verslag, p. 11). Waar verzoeker aanvankelijk nog verklaarde dat de jirga na de tweede vlucht betrokken werd (CGVS-verslag, p. 7), stelde verzoeker nadien dit niet meer te weten (CGVS-verslag, p. 11). Verzoeker verklaart evenmin te weten waarom de jirga tussenkwam *"Ik weet niets meer over de tussenkomst van de ouderen, ik denk dat haar vader het vroeg"* (CGVS-verslag, p. 12).

Dat verzoeker niet in staat is coherente en duidelijke verklaringen af te leggen over de twee vluchten die hij samen met zijn geliefde ondernam, ondergraaft geheel de waarachtigheid van dergelijke ingrijpende feiten. Immers dit betreffen gebeurtenissen waar verzoeker en de geliefde een opeenvolging van handelingen hebben gesteld om elkaar te ontmoeten, weg te vluchten, mensen te

benaderen waar ze konden verblijven en talrijke praktische zaken hebben moeten beslissen, zij het al dan niet overwogen vooraf of onderweg.

Uit de vaststelling dat verzoeker over zijn geliefde, haar naam, uiterlijk en enige andere bijzonderheden, over de wijze waarop ze contact onderhielden, wat ze gedurende twee jaar vertelden aan de telefoon, hoe ze zijn gevlucht, over haar dood geen concrete beschrijvingen kan geven in eigen bewoordingen en volgens zijn visie, kan enkel afgeleid worden dat verzoeker een verzonnen relaas voorhoudt.

2.8. Nog daargelaten dat, indien verzoeker stelt dat hij voor moord wordt gezocht, het geenszins kan volstaan louter te beweren dat hij onschuldig is, dan kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker dergelijke zware feiten of aantijgingen niet kan documenteren. De door verzoeker bij het CGVS neergelegde Council brief en FIR zijn bezwaarlijk voldoende in dit verband. Verzoeker komt – in zoverre zijn relaas geloofwaardig zou zijn – ook op dit punt ernstig tekort in zijn medewerkingsplicht.

2.9. Verzoeker kan menen dat de brief van de Council geen gesolliciteerd karakter heeft omdat deze te weinig details bevat, doch deze loutere bewering en eigen appreciatie kan niet overtuigen, noch kan hiermee worden aangetoond dat het een authentiek officieel document zou betreffen.

2.10. Verzoeker is evenmin in staat de FIR toe te lichten en blijft steken bij uiterst vage en incoherente verklaringen (*"Het is tegen mij en in de statement staat dat ik haar dwong om met haar te trouwen (...)* *De rest weet ik niet, andere details kan ik niet vertellen (...)* *Geen laatste rapport (...)* *De reden is ze zoeken mij in het geheim"* CGVS-verslag, p. 12-13). Voor zover verzoeker naar aanleiding van zijn vervolging documenten ontving en voorlegt aan de asielinstanties ter adstructie van zijn asielmotieven, is het redelijk te verwachten dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. Verzoeker is immers verantwoordelijk voor de neergelegde documenten en dient zich te vergewissen van de deugdelijkheid ervan. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker de FIR niet kan toelichten.

2.11. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat er mag verwacht worden dat de volledige FIR wordt vertaald en niet alleen het bovenste gedeelte, merkt de Raad op dat het aan verzoeker is te voorzien in een vertaling. Immers, voor zover verzoeker documenten neerlegt dient hij dit te doen conform Artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet aangeeft wat uit het FIR niet in overweging werd genomen dat eventueel nuttig was voor het herstellen van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker blijft louter theoretisch.

2.12. In zoverre de FIR al waarachtig zou zijn, *quod non*, blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "*Pakistan*" "*First Information Report (F.I.R.)*" dat een "*FIR*" slechts een registratie is van een individuele klacht die niet automatisch leidt tot juridische vervolging. Derhalve is de bewijskracht van een FIR per definitie relatief en biedt deze geen garanties naar de waarachtigheid van de eenzijdige verklaringen vermeld in de klacht. Daarenboven blijkt uit de Subject Related Briefing nog dat de werking van de politieke instellingen, de overheidsadministraties, de politie en het gerecht in Pakistan door corruptie gekenmerkt wordt en dat zulks de bewijswaarde van de door de Pakistaanse overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten kan aantasten, minstens dat deze stukken met passende voorzichtigheid dienen te worden onderzocht.

Indien de vaststelling dat documenten worden voorgelegd uit een land waar valse documenten makkelijk worden aangeschaft, niet automatisch inhoudt dat de voorgelegde documenten ook vals zijn, dan volstaat echter niet louter documenten neer te leggen maar verzoeker moet het nut ervan aantonen en aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

2.13. Verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden.

De Raad merkt daarbij nog op dat documenten slechts een element in het asielrelaas zijn en de bewijswaarde afhangt van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Aldus werd reeds vastgesteld dat de waarachtigheid van verzoekers asielrelaas niet in het minst kan worden aangenomen.

2.14. Nog daargelaten dat de jurisdictie van het EHRM niet uitstrekt tot de interpretatie van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal *in casu* onvoldoende laat staan “*arbitrair*” heeft gehandeld. Bovendien geeft verzoeker een verkeerde lezing van het arrest EHRM 15 mei 2012, nr. 52077/10, *SF en andere t. Zweden*. Nergens, ook niet in de passage door verzoeker vermeldt, kan blijken dat de asielinstantie conform dit arrest “*wel degelijk*” “*met harde bewijzen*” dient te staven waarom aan de documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht, *in casu* waarom de FIR en de council brief geen gesolliciteerde documenten zijn. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. Evenmin moet Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). De Raad kan vaststellen dat de door verzoeker neergelegde stukken bij de beoordeling opgenomen werden en zowel inhoudelijke als vormelijke gebreken werden vastgesteld, waaronder de afwezigheid van een gecertificeerde stempel, in de voorgelegde FIR. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.15. Verzoeker voert in het verzoekschrift nog aan dat overeenkomstig artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 hij had moeten worden geconfronteerd met de afwezigheid van een gecertificeerde stempel op de FIR. Artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: “*Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren*”. Waar dit artikel werd gewijzigd door artikel 15 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wordt in het verslag aan de Koning bij dit Koninklijk Besluit uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de Commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis heeft genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 werd bereikt en verzoeker niet langer belang heeft bij het aanvoeren van een schending van die bepaling.

2.16. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.19. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.20. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.21. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Khyber-Pakhtunkhwa, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan (EASO Country of Origin Information Report "*Pakistan – Security Situation*" van juli 2016), door verweerder bij zijn verweernota gevoegd, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig bent. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa te worden beoordeeld.

2.22. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkhwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel geviséerd worden.

2.23. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.24. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.25. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.26. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK